

ΛΟΝΔΙΝΟ
29 ΜΑΙΟΥ 1593

Έχω τέσσερα κεριά και μια νύχτα για να γράψω αυτό το χρονικό. Αύριο θα εμπιστευτώ αυτά τα χαρτιά στον τελευταίο πραγματικό μου φίλο. Αν επιζήσω, θα γίνουν προσάναμμα για τις πίτες μας. Αλλά αν δεν γυρίσω, έχει σαφείς οδηγίες να καταχωσιάσει τις σελίδες σε μέρος ασφαλές, όπου θα παραμείνουν κρυμμένες για χρόνια πολλά, με την ελπίδα, όταν ανακαλυφθούν, να είναι η εποχή διαφορετική και τα γραφόμενά μου να κριθούν από μάτια αδέκαστα.

Αναγνώστη, δεν μπορώ να φανταστώ το μέλλον το οποίο ενοικείς. Μπορεί ο κόσμος να είναι ένας διαφορετικός τόπος, όπου οι άντρες είναι έντιμοι, και ο πόλεμος, η ανάγκη, οι αντιζηλίες έχουν συντριβεί. Αν πράγματι είναι έτσι, θα απορείς για τις πράξεις των παικτών σε αυτό το φτωχό παιχνίδι του πάθους. Αλλά αν είσαι άντρας σαν κι εμάς ίσως καταλάβεις, και αν είσαι άντρας σαν κι εμάς δεν θα μάθεις τίποτα, αν και σου δίνω το μόνο μάθημα που αξίζει να μάθει κανείς, ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο δώρο από τη ζωή. Όποιο κι

αν είναι το μέλλον, αν το διαβάζεις αυτό, διαβάζεις τα λόγια ενός άντρα που ήξερε πώς να ζήσει και πέθανε έναν αφύσικο και άδικο θάνατο. Ό,τι ακολουθεί είναι ένα ακριβές χρονικό των συνθηκών που οδήγησαν στη δολοφονία μου.

Το όνομά μου είναι Κρίστοφερ Μάρλοου. Είμαι επίσης γνωστός με τα ονόματα Μαρλ, Μόρλεϋ, Μάρλυ, ή Κιτ, γιος ενός τσαγκάρη του Καντέρμπουρυ. Λένε ότι οι γιοι των τσαγκάρηδων γυρίζουν ξυπόλυτοι. Για μας τα πράγματα δεν ήταν τόσο άσχημα αλλά του πατέρα μου του άρεσε το στυλ και αυτή του η αδυναμία εξάντλησε τα μέσα του και εξανέμιση την οικογενειακή περιουσία. Κληρονόμησα τα γούστα του αλλά αποποιήθηκα τα χρέη του, κι έτσι είχα πάντα χρεία χρημάτων και αποτόλμησα πράγματα μπροστά στα οποία άλλοι θα ορρωδούσαν.

Ήμουν έξυπνο παιδί. Η ευφυΐα μου κίνησε την προσοχή ενός ευγενούς της περιοχής ο οποίος χρηματοδότησε τις εγκύκλιες σπουδές μου. Πολλά χρόνια αργότερα θα εκτελούσε χρέη δικαστού μου σε κατηγορία για φόνο και τα μάτια του ούτε στιγμή δεν διασταυρώθηκαν με τα δικά μου, μολοντί ήξερα ότι με είχε αναγνωρίσει.

Όταν ήμουν δεκαεπτά ετών έπεισα έναν γηραιό Αρχιεπίσκοπο ότι επιθυμούσα διακαώς να γίνω κληρικός. Μου έδωσε μια υποτροφία για το Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ. Εκεί στρατολογήθηκα σε έναν παράξενο, σκιώδη κόσμο, όπου με

διαβεβαίωσαν ότι θα μπορούσα να βοηθήσω την πατρίδα μου βοηθώντας ταυτόχρονα τον εαυτό μου. Έτσι και έγινε, και όταν φάνηκε ότι δεν θα μου έδιναν πτυχίο εξαιτίας απουσιών και φημών που με έφεραν εκεί που δεν έπρεπε να είμαι, το Μυστικοσυμβούλιο της Βασίλισσας έδωσε εγγυήσεις ότι εκτελούσα υπηρεσία της Αυτής Μεγαλειότητος και ως εκ τούτου δεν όφειλα να υποστώ καμία συνέπεια.

Τελικά μετοίκησα στο Λονδίνο –ήξερα ότι αυτό κάποτε θα γινόταν– και έβαλα φωτιά στον κόσμο του θεάτρου. Υπήρξαν άνθρωποι που, βγαίνοντας από την παράσταση της *Σφαγής των Παρισίων*, ένωσαν τη λαβή του ξιφους να τρέμει στο χέρι τους. Και όταν ανέβηκε ο *Φάουστους*, κάποιοι είπαν ότι ανάμεσα στους θεατές ήταν ο ίδιος ο Εωσφόρος, περίεργος να δει πώς θα τον απέδιδα. Ναι, δεν είναι καύχηση να πω ότι τα έργα μου θριάμβευσαν και ο Κρίστοφερ Μάρλοου ήταν ξακουστός ως και στην Κόλαση. Έτσι σύχναζα σε δυο βασιλεία της νύχτας και πίστευα ότι η ζωή μου ήταν μαγεμένη.

Η φύση μου είναι παράτολμη, τυχοδιωκτική. Συχνά προκάλεσα τον κίνδυνο και ώθησα ανθρώπους στη βία, χάριν της συγκίνησης. Μου αρέσει το άπιαστο και παραδέχομαι ότι εκμεταλλεύτηκα τη φιλία, το Κράτος και την Εκκλησία για ιδιοτελείς σκοπούς. Αναγνωρίζω ότι καταπάτησα τον νόμο του Θεού και των ανθρώπων χωρίς πολλές

τύψεις. Αλλά αν πεθάνω αύριο, θα κατεβώ στον τάφο μου άδικα. Αν αυτή η μοίρα ήταν δικό μου φταιξιμο δεν θα την καλοδεχόμουν, θα την χαιρέτιζα όμως με ένα νεύμα στη νίκη της αρετής. Όπως είναι τα πράγματα, αν συναντήσω τον θάνατο αύριο, ορκίζομαι να τον αντιμετωπίσω βλαστημώντας θεούς και ανθρώπους.

★

Η ιστορία μου αρχίζει στις 19 Μαΐου του 1593. Όλον εκείνο τον μήνα έμενα στο Σκάντμπερυ, στο σπίτι του πάτρωνά μου, του Τόμας Γουώλσιναμ. Για λόγους που δεν θα αργήσω να εξηγήσω, ήταν περασμένο μεσημέρι όταν ξύπνησα, αλλά ανοίγοντας τα παντζούρια, η μέρα φάνηκε νεόκοπη. Ήταν σαν να βρέθηκα ξαφνικά σε μιαν άλλη χώρα. Σε έναν κόσμο σχισμένο από το φως. Στάθηκα στο παράθυρο κι απολάμβανα την απουσία της βρωμιάς του Λονδίνου όσο και τη δροσιά της εξοχής. Ύστερα γύρισα στο τραπέζι μου όπου εργαστηκα σαν τον καλύτερο μαθητή, ωστόσο ο ήλιος έγειρε και μια σκιά γλίστρησε πάνω στις λέξεις μου. Άφησα το μελάνι του τελευταίου μου στίχου να απορροφηθεί στο χαρτί κι όταν ο κίνδυνος μουντζούρας εξέλιπε, κλείδωσα το χειρόγραφο στο μπαούλο μου, βάζοντας μια τρίχα από τα μαλλιά μου στο λουκέτο, προφύλαξη από συνήθεια μάλλον παρά από ανάγκη.